

Informe de suggeriments relatius a l'esborrany de Decret de les entitats esportives de les Illes Balears

Ponent: Teresa Espases González

Mitjançant correu electrònic enviat el 25 de maig de 2026 s'ha remès ofici, de la mateixa data, del cap de Departament d'Esports, pel qual s'ha posat en coneixement del Tribunal de l'Esport de les Illes Balears (TEIB) que l'esborrany normatiu esmentat s'ha sotmès a audiència i informació pública en el Portal de Participació Ciutadana del Govern de les Illes Balears. Per això, aquest Tribunal, reunit en la sessió de 19 de juny de 2026, hi formula els suggeriments i les observacions següents:

1. En relació amb l'article 3.2, que estableix que *les entitats esportives que es federen també han d'aplicar les normes reguladores de les federacions esportives en les matèries que siguin competència seva*, es proposa millorar-ne la redacció i fer-la més concreta i precisa, per evitar possibles dubtes en l'aplicació.
2. L'article 10 regula els estatuts dels clubs esportius de règim general i a la lletra i assenyalava que *La durada dels mandats [dels òrgans de govern i representació dels clubs] no pot ser inferior a 4 anys ni superior a 8 anys*. No s'ha trobat limitació temporal equivalent a la regulació referida a les federacions esportives. En aquest sentit, es planteja si seria convenient explicar, en el preàmbul de la norma, els motius que fonamenten dita limitació temporal aplicable als càrrecs que conformen els òrgans de govern dels clubs.
3. L'article 12.1 del projecte de Decret estableix el següent:

L'adquisició de la condició de persona associada d'un club esportiu és lliure, voluntària i gratuïta, i s'ajustarà al que estableixen els estatuts. La sol·licitud per adquirir la condició de persona associada s'ha de dirigir a la Junta Directiva del club. L'acord que adopti la Junta Directiva relatiu a aquesta qüestió s'ha de ratificar a la següent sessió de l'Assemblea General.

No obstant això, les sol·licituds de les persones que hagin estat admeses com a associades per la Junta Directiva se'ls tindrà com a tals a tots els efectes fins al moment de la reunió de l'Assemblea, la qual indicarà de manera definitiva si aquesta condició es manté.

La resolució de denegació de la condició de persona associada ha de ser motivada.

Al respecte, cal dir el següent:

- La referència a la gratuïtat en aquest paràgraf pot induir a error i s'hauria d'eliminar o, com a mínim, matisar. La pràctica associativa admet quotes d'ingrés i de manteniment. De fet, la pròpia regulació posterior que conté el projecte preveu quotes socials obligatòries (veure art. 14.b) y conseqüències per impagament (article 16.3).
- De l'apartat exposat es dedueix que la condició de persona associada està condicionada a l'aprovació per part de la Junta Directiva del club i ratificació posterior per l'Assemblea General, i que en cas de denegació d'aquesta condició, s'han d'indicar els motius. Ara bé, sense perjudici de la necessària motivació que ja exigeix el precepte, cal tenir present que aquesta potestat no pot ser discrecional, atès que, de ser-ho, es podria atemptar contra el dret fonamental d'associació. Així doncs, es considera convenient afegir, juntament amb l'exigència de la motivació, que la denegació només pugui produir-se sobre la base de criteris objectius (per exemple, haver estat sancionat prèviament per resolució ferma, per la comissió d'una infracció molt greu) i mai per raons discriminatòries, com el sexe, la raça, la religió o la orientació sexual. Així mateix, també convindria que el procediment d'admissió (o denegació) de socis, i els motius en què es pot basar, es reguli expressament en els Estatuts de l'entitat, per garantir la seguretat jurídica i preservar els drets dels possibles interessats.

4. En relació amb l'article 41, apartat 6, segons el qual:

6. Sens perjudici d'altres recursos procedents i, amb caràcter específic, en matèria de subvencions i ajudes públiques concedides o denegades a les persones federades, els actes adoptats per les federacions esportives, en l'exercici de les funcions públiques de caràcter administratiu, són susceptibles de recurs administratiu davant el Tribunal de l'Esport de les Illes Balears.

S'ha de dir que, des d'un punt de vista formal, no s'entén gaire la redacció del precepte, ni tampoc, des d'una perspectiva sistemàtica, la seva ubicació en aquest article, que es dedica a regular les funcions de les federacions esportives. Deixant de banda aquestes qüestions formals i entrant en el fons del precepte, cal tenir en compte que les competències del TEIB es donen en els àmbits electoral, competitiu i disciplinari, d'acord amb l'article 176.1, entre altres de la Llei 2/2023, de 7 de febrer, de l'activitat física i l'esport de les Illes Balears. Les qüestions relacionades amb subvencions i ajudes públiques concedides o denegades a les persones federades no semblen incardinar-se en cap dels àmbits esmentats. Tampoc se preveu, entre les infraccions pròpies de la disciplina esportiva que és competència del TEIB (articles 159 i següents de la Llei 2/2023) cap conducta relacionada amb la concessió de subvencions, que constitueix, per altra banda, com activitat administrativa de

foment, una qüestió més relacionada amb les potestats de l'Administració esportiva que amb les funcions que s'atribueixen a aquest Tribunal.

5. L'article 54.2, lletra g, preveu que, entre el contingut mínim que han de tenir els estatuts de les federacions esportives, s'ha d'incloure el *procediment corresponent a l'exercici de les funcions públiques delegades*. Es proposa substituir l'expressió per una redacció més precisa, atès que la Llei 2/2023 delega en les federacions diverses funcions públiques i de naturalesa prou heterogènia, cada una de les quals exigeix la tramitació de procediments distints.
6. Respecte de l'article 55.4, en lloc de fer una referència genèrica a la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, seria més precís esmentar l'article 34.1.o) d'aquesta, què és el què incideix directament sobre la qüestió objecte de regulació. A més, també cal tenir en compte que aquest precepte legal vincula l'obligació de les federacions esportives de tenir delegat de protecció de dades *quan tractin dades de menors d'edat*, de forma que així convindria trasllada-ho al text del projecte reglamentari.
7. L'article 80 del projecte estableix que les federacions esportives de les Illes Balears han de constituir el Comitè de Competició i Disciplina i el Comitè d'Apel·lació, i que la Junta Directiva de la federació esportiva nomena i destitueix les persones integrants d'aquests òrgans. Els articles 81 i 82 regulen, respectivament, el Comitè de Competició i Disciplina i el Comitè d'Apel·lació. No obstant això, el text projectat no estableix de manera expressa que les persones que ocupen càrrecs de govern, representació, gestió o administració federativa no puguin formar part simultàniament dels òrgans disciplinaris federatius i, a parer d'aquest Tribunal, es troba a faltar aquesta previsió.

L'omissió esmentada pot generar situacions de conflicte estructural d'interessos i afectar la percepció d'imparcialitat dels òrgans que resolen expedients sancionadors, incidències sobre competicions, etc., sobretot tenint en compte que la potestat disciplinària esportiva exigeix garanties reforçades d'independència funcional i imparcialitat.

La raó és clara i objectiva. Els òrgans de govern i gestió federativa adopten decisions sobre organització de competicions, calendari, criteris de participació, funcionament intern, execució pressupostària, relacions amb clubs, designacions i desenvolupament de la política federativa. Els òrgans disciplinaris, en canvi, han de resoldre expedients i recursos aplicant normes preestablertes i amb subjecció als principis d'audiència, contradicció, presumpció d'inexistència de responsabilitat i proporcionalitat.

La incompatibilitat proposada no contradiu la Llei 2/2023. Al contrari, desenvolupa de manera coherent els seus articles 96, 104 i 105. La Junta Directiva continuaria

nomenant i destituint els membres dels òrgans disciplinaris, però entre les designacions no podria incloure persones que ja exerceixin càrrecs de govern, representació, gestió o administració federativa.

La regla hauria de completar-se amb una clàusula d'abstenció i recusació aplicable als membres dels òrgans disciplinaris per als supòsits de conflictes d'interessos concrets, pels motius que siguin: pertinença al club afectat, relació directa amb les persones expedientades o recurrents, intervenció prèvia en els fets, participació en la decisió recorreguda, existència d'interès personal, professional o institucional rellevant o qualsevol altre motiu que en comprometi l'objectivitat i la imparcialitat.

8. La redacció de l'esborrany normatiu pot induir a error respecte d'alguns conceptes de la potestat disciplinària esportiva i de la potestat sancionadora administrativa esportiva i el règim respectiu de cada una d'elles.

La Llei 2/2023 dedica el Títol XII a la regulació de la Justícia esportiva, el Règim disciplinari i el Tribunal de l'Esport de les Illes Balears. L'article 154 regula els àmbits del que la Llei anomena la *Jurisdicció esportiva* i indica que:

A l'efecte d'aquesta Llei, la jurisdicció esportiva s'estén al coneixement i la resolució de les qüestions que en matèria juridicoesportiva se susciten en els àmbits següents:

- a) Disciplinari.
- b) Organitzatiu i de competició.
- c) Electoral.
- d) Associatiu.

Dels recursos referits als tres primers àmbits esmentats, coneix, en darrera instància en via administrativa i un cop se n'han pronunciats els òrgans corresponents de les federacions esportives, aquest Tribunal.

Per altra banda, la Llei dedica el Títol XIII a la Inspecció esportiva, funció que correspon a la conselleria competent en matèria d'esports del Govern de les Illes, i el Títol XIV al Règim sancionador administratiu esportiu, i atribueix l'exercici de la potestat sancionadora en matèria administrativa esportiva a la persona titular de la conselleria competent en matèria d'esports.

Així doncs, estableix dos règims clarament diferenciats:

- la jurisdicció esportiva i el règim disciplinari esportiu, que es regula en els articles 159 i següents de la Llei 2/2023, que s'exerceix per part dels clubs esportius i de les federacions, a través dels seus òrgans disciplinaris, i, en darrer terme en via administrativa, per part del TEIB, els pronunciaments del qual deixa expedida la via jurisdiccional.

- la potestat sancionadora administrativa esportiva, l'exercici de la qual correspon al conseller competent en matèria d'esports sobre qualsevol persona física o jurídica per la comissió de les infraccions administratives tipificades en el mateix text legal, d'acord amb els articles 190 i següents de la Llei 2/2023.

No obstant això, el projecte de Decret, en alguns aspectes, "se separa" de la regulació legal d'aquests règims diferenciats o regula les mateixes qüestions que la Llei fent ús d'una terminologia distinta, la qual cosa pot induir a error o dificultar-ne l'aplicació. A títol d'exemple, l'article 99 del projecte de Decret disposa el següent:

Tipologia i conceptes

1. La potestat sancionadora que és d'aplicació a les federacions esportives de les Illes Balears s'estén al coneixement i la resolució de les qüestions que se suscitin en els àmbits següents:
 - a) Jurisdiccional esportiu.
 - b) Administratiu esportiu.
2. S'entén per potestat sancionadora jurisdiccional esportiva la facultat d'investigar i, si escau, sancionar els agents de l'activitat esportiva amb ocasió d'infraccions de les regles del joc o la competició o de les normes generals de conducta esportives, o de l'àmbit electoral establertes en la Llei 2/2023, de 7 de febrer.
3. S'entén per potestat sancionadora administrativa esportiva la facultat d'investigar i, si escau, sancionar els agents de l'activitat esportiva per la comissió de les infraccions administratives tipificades en la Llei 2/2023, de 7 de febrer.

Al respecte, es fan les següents observacions:

- L'expressió *la potestat sancionadora que és d'aplicació a les federacions esportives* del primer paràgraf pot ser equívoc. De l'article 155 de la Llei 2/2023 es desprèn que la potestat disciplinària pròpia de la jurisdicció esportiva és *la facultat d'investigar i, si escau, sancionar els agents de l'activitat esportiva*, entre els quals es troben les pròpies federacions, però no exclusivament aquestes. I a la vegada, segons l'apartat 4 del mateix precepte, l'exercici de dita potestat correspon, entre altres, *a les federacions esportives de les Illes Balears, a través dels seus òrgans disciplinaris, sobre tothom que en formi part de l'estructura orgànica i, en general, sobre totes aquelles persones i entitats que, estant federades, desenvolupen l'activitat esportiva corresponent a l'àmbit autonòmic [...]*. Per tant, les federacions esportives poden ser subjectes actius i passius de la potestat disciplinària jurisdiccional, atès que poden ser els competents per tramitar el procediment per la comissió de determinades infraccions o bé ser-ne els presumptes responsables, segons els casos i el tipus d'infracció.
- D'altra banda, no seria correcte l'expressió continguda en l'apartat 3 que determina que *s'entén per potestat sancionadora administrativa esportiva la facultat d'investigar i, si escau, sancionar els agents de l'activitat esportiva...*, atès que dita potestat s'exerceix sobre qualsevol persona física o jurídica, d'acord

amb el que disposa l'article 190 de la Llei 2/2023, i no es restringeix als agents de l'activitat esportiva.

Per citar altres exemples del què s'ha exposat, l'article 155.5 de la Llei 2/2023 regula a qui correspon l'exercici de la potestat disciplinària esportiva. El projecte de Decret fa novament el mateix, a l'article 101.1, però no cita a totes les persones que esmenta la Llei, sinó més limitada. Si el motiu és que l'esborrany només inclou les persones que s'integren en entitats esportives, la qual cosa tendria sentit atesa la matèria objecte de regulació (les excloses són *les persones participants en l'organització de l'esport en edat escolar quan tinguin delegada l'organització d'aquestes competicions, conformement amb el que estableix la disposició que regula la convocatòria de les finals d'esport en edat escolar de les Illes Balears i el personal organitzador d'esdeveniments i activitats esportius ordinaris de caràcter no federat respecte de les persones participants, conformement amb les bases i regles que aquests estableixin*), s'hauria d'afegir la idea que aquesta regulació s'estableix sense perjudici del que disposa l'article 155.5 de la Llei 2/2023, sobre la competència per exercir la potestat disciplinària esportiva d'altres persones que no s'integren en entitats esportives.

En definitiva, per garantir la seguretat jurídica i facilitar la tasca d'aplicació de les normes que constitueixen el marc jurídic esportiu, a més de ser el que procedeix des del punt de vista del principi de jerarquia normativa i del preceptiu sotmetiment dels reglaments a les lleis, seria necessari que el Decret, en regular aquest tema en el capítol IX, fes ús dels mateixos conceptes i terminologia que el text legal, o bé no regulés novament el que, tanmateix, ja està establert a la Llei.

D'altra banda, i atès que l'article s'insereix també en aquest capítol, s'ha de dir que la referència que fa el 106 a la *legislació de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears*, s'hauria de substituir per una al·lusió al règim del procediment sancionador de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears (actualment establert pel Decret 1/2024, de 5 de gener).

9. L'article 107, apartat 1, del projecte normatiu es pot entendre innecessari. I cal tenir en compte que l'apartat 2 donarà lloc a la configuració d'un règim de recursos prou complex i confós, que pot comportar dificultats pràctiques en l'aplicació, a més de no coincidir amb el que s'estableix a la Llei 2/2023 al respecte. Segons l'article 107.2 del projecte de Decret:

2. Són actes dictats per les federacions esportives de les Illes Balears susceptibles de recurs en els termes previstos en el títol V capítol II de la Llei 39/2015, de l'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques:
- a) Els d'expedició o denegació d'expedició de llicències esportives.
 - b) La qualificació de competicions oficials d'àmbit autonòmic.

Aquesta regulació implica que contra aquests actes concrets de les federacions esportives hi cap revisió d'ofici i el règim de recursos propi dels actes administratius: alçada, reposició i extraordinari de revisió, aquest darrer pels motius taxats a la Llei, mentre que s'ha d'entendre que els actes dictats per les federacions en l'exercici de les altres potestats administratives que se'ls hi atribueixen se sotmetran al sistema d'impugnació ordinari previst a la Llei 2/2023.

No obstant això, la Llei 2/2023 estableix a l'article 156, sobre l'àmbit organitzatiu i de competició:

1. La competència en matèria organitzativa i de competició s'estén sobre les qüestions següents: l'accés, l'exclusió, l'organització, l'ordenació i el funcionament de la competició federativa, a més de sobre la concessió o la denegació de les llicències i habilitacions esportives.
2. L'exercici de la competència de control de legalitat esportiva en l'àmbit organitzatiu correspon:
 - a) Als òrgans competents de les federacions esportives de la comunitat autònoma de les Illes Balears, en l'àmbit de la competició federada.
 - b) En segona instància, en via administrativa de recurs, al Tribunal de l'Esport de les Illes Balears.

Per tant, sembla que la regulació continguda en el projecte sobre aquesta qüestió és contradictòria amb el precepte legal exposat i a la pràctica, pot induir a confusió sobre el règim de recursos procedent tant als interessats, com als òrgans, en principi, competents per resoldre'ls, i generar dubtes, als primers, sobre quina és la via que han de seguir per impugnar els actes, i als segons, sobre si en són o no competents.

D'altra banda, hi ha altres qüestions que es plantejaran a l'aplicació pràctica del precepte i que aquest no resol. Així, la regulació prevista en el projecte a l'article 107 implica que són competents, pel coneixement i resolució d'aquests recursos, diversos òrgans que s'integren en l'estructura administrativa de la CAIB: segons l'article 121 de la Llei 39/2015, el recurs d'alçada el resol l'òrgan superior jeràrquic de qui va emetre l'acte impugnat, mentre que, d'acord amb l'article 123 de la mateixa Llei, el recurs potestatiu de reposició el resol el mateix òrgan que el va dictar, i procedeix el primer o el segon en funció de si l'acte esgota o no la via administrativa. No obstant això, no s'ha trobat especificació alguna sobre si els actes de les federacions esmentats a l'article 107.2, esgoten o no la via administrativa, de forma que sembla que no es pot saber si s'hi pot interposar, en contra, recurs d'alçada o potestatiu de reposició.

10. L'article 103 del projecte regula els recursos i estableix, en el seu apartat 1, que els acords del Comitè de Competició i Disciplina o del jutge/jutgessa únic han de dictar-se en el termini de deu dies comptats des de l'endemà de la interposició del recurs, i que són recurribles davant el Comitè d'Apel·lació en el termini de tres dies des de la notificació. L'apartat 2 preveu que els acords del Comitè d'Apel·lació han

de dictar-se en el termini de deu dies des de l'endemà de la interposició del recurs i són recurribles davant el Tribunal de l'Esport dels Illes Balears en el termini de quinze dies.

Aquesta regulació pot generar confusió i sembla que barreja plans distints: la resolució del recurs en primera instància, la interposició de recursos, la tramitació de recursos i la resolució respectiva en segona instància. A més, no distingeix, a efectes de terminis, entre els procediments urgents i els ordinaris, amb fases separades d'instrucció i resolució.

Al respecte, es fan les observacions següents:

- El Comitè de Competició i Disciplina no resol recursos. D'acord amb l'article 96 de la Llei 2/2023, de 7 de febrer, de l'activitat física i l'esport de les Illes Balears, i amb l'article 81 del propi projecte, el Comitè de Competició i Disciplina actua en primera instància i és qui inicia el procediment disciplinari. Per tant, l'apartat 103.1, en lloc de referir-se *al termini de deu dies comptadors a partir de l'endemà de la interposició del recurs*, hauria de prendre com a referència per fixar el termini la comunicació de l'acte arbitral o document equivalent que determina l'inici del procediment, ja sigui amb aquesta redacció o una altra que es consideri més adient.
- D'altra banda, fixar un termini uniforme de deu dies pot no ser procedent per a tots els assumptes que poden arribar al Comitè de Competició i Disciplina. En matèria disciplinària, la Llei 2/2023 diferencia el procediment d'urgència, previst per a infraccions lleus o greus que exigeixin intervenció immediata per raó del desenvolupament normal del joc, la prova o la competició, dels expedients que requereixen una tramitació ordinària: aquells relatius a les infraccions molt greus, que tenen una fase d'instrucció i una fase de resolució.

En els procediments d'urgència és raonable imposar terminis breus i preclusius, perquè la seva finalitat és evitar que la competició quedi bloquejada o que una infracció lleu o greu connectada amb el desenvolupament del joc perdi eficàcia disciplinària. En els procediments ordinaris, per fets complexos o de major gravetat, per contra, s'ha de reconèixer expressament l'existència de les dues fases esmentades, d'instrucció i de resolució.

Per tant, fixar un únic termini de deu dies perquè el Comitè de Competició i Disciplina dicti acord pot ser adequat per a algunes qüestions urgents o incidències de competició, però no per a un procediment disciplinari ordinari.

Així mateix, La Llei 2/2023 exigeix que els procediments sancionadors respectin la presumpció d'inexistència de responsabilitat, la contradicció i l'audiència, i

que el procediment d'urgència reguli terminis preclusius per a l'audiència, el coneixement de l'acusació, la presentació d'al·legacions, recusació i proposició de prova (article 170.2). Aquestes garanties no semblen compatibles amb un termini rígid i únic de deu dies, aplicat indistintament a per a tots els casos.

- En segona instància, és aplicable la mateixa idea. El Comitè d'Apel·lació podria haver de donar trasllat del recurs a tercers interessats, resoldre sobre prova indegudament denegada o sobre prova nova i practicar-la abans de resoldre. Si el termini de deu dies es computa sempre des de la interposició del recurs, l'òrgan pot veure's forçat a triar entre resoldre dins termini o garantir adequadament l'audiència, la contradicció i la prova; per això, des d'aquest punt de vista, una solució podria ser fixar un termini màxim a contar des del moment en què el recurs està llest per ser resolt.

En definitiva, es suggereix que la regulació sobre aquesta qüestió tenguí en compte el següent:

- Distingir el termini per interposar recurs del termini per resoldre'l.
- Diferenciar els terminis dels procediments disciplinaris d'urgència, dels propis dels procediments ordinaris i exigir que els reglaments federatius estableixin uns terminis màxims raonables a aquest efecte, tenint en compte la naturalesa i circumstàncies distintes d'un cas i l'altre.
- Preveure un termini màxim global de caducitat per als procediments disciplinaris ordinaris, o exigir que els reglaments federatius el regulin expressament.
- En els recursos davant el Comitè d'Apel·lació, computar el termini per a resoldre des del moment en què el recurs quedi llest per a la resolució, especialment quan sigui necessari donar trasllat a tercers interessats, resoldre sobre prova denegada indegudament o practicar prova nova en segona instància.
- Preveure terminis especialment breus per a les qüestions estrictament organitzatives i de competició que afectin el calendari, alineacions, classificacions, ascensos, descensos o accés a la competició, però sense confondre aquests supòsits amb els requeriments propis dels procediments disciplinaris ordinaris.

Així mateix, es proposa que es millori la redacció de l'apartat 5 de l'article 103, segons el qual *s'entenen desestimats els recursos relatius als paràgrafs anteriors d'aquest article que s'hagin interposat en temps i forma sense que se n'hagi notificat acord al respecte en els terminis establerts a tal efecte*, a fi que sigui més clara i precisa.

11. Finalment, sembla que algunes federacions exigeixen el pagament d'un dipòsit econòmic com a pressupost per admetre o tramitar recursos d'apel·lació contra

resolucions del Comitè de Competició i Disciplina. Així, per exemple, a la vista de la documentació que constava a expedients tramitats per aquest Tribunal, hem sabut que el Reglament de Competició i Disciplina Esportiva de la Federació de Bàsquet dels Illes Balears preveia un dipòsit de 30 euros per a presentar recurs d'apel·lació, amb devolució si el recurs s'estima i es resol favorablement per a l'interessat. En el cas de la Federació de Natació, aquest dipòsit era de 200 euros. En la de trot, de 150 euros.

Tot i que aquest tipus de dipòsits poden respondre a la finalitat pràctica d'evitar recursos manifestament infundats o dilatoris, quan el dipòsit opera com a requisit d'admissió del recurs, pot convertir-se en una barrera econòmica injustificada per a l'exercici del dret de defensa en l'àmbit federatiu, especialment en l'esport base, sancions personals, menors d'edat, clubs de reduïda capacitat econòmica, etc.

La Llei 2/2023 reconeix a les persones amb llicència federativa el dret a recórrer als òrgans federatius competents per a instar el compliment de les normes federatives i elevar les consultes i reclamacions pertinents. A més, els procediments disciplinaris han de respectar la presumpció d'inexistència de responsabilitat, la contradicció i l'audiència. Des d'aquesta perspectiva, condicionar la defensa enfront d'una sanció o enfront d'una decisió organitzativa rellevant per a l'interessat al previ pagament d'una quantitat econòmica no resulta neutre. Pot operar com un factor dissuasiu, no necessàriament enfront de recursos abusius, sinó enfront de recursos legítims plantejats per persones o entitats amb menor capacitat econòmica.

Per això, aquest Tribunal considera necessari i convenient que el Decret abordi aquesta qüestió, ja sigui amb una previsió que en determini directament la prohibició o, si més no, la subjecció a límits estrictes de proporcionalitat, transparència, devolució —en cas d'estimar-se el recurs— i exempció per motius justificats.

L'opció més garantista i coherent amb el dret de defensa en l'àmbit federatiu seria incorporar al Decret una prohibició expressa d'exigir dipòsits, taxes o qualsevol quantitat econòmica com a requisit d'admissió o tramitació de recursos. No obstant això, si es considera oportú mantenir aquesta possibilitat enfront de recursos abusius o infundats, hauria d'introduir-se al manco una regulació mínima comuna que impedeixi que cada federació estableixi quanties dispars o condicions que, en la pràctica, buidin de contingut real el dret al recurs, amb les limitacions que s'han esmentat abans.

Palma, 12 de juny de 2026

El president del Tribunal Balear de l'Esport

Javier Capelastegui Pérez-España